179| Ὅπως ἐν τῷ φυσικῷ κόσμω ὑφίστανται τὰ διάφορα πλανητικὰ συστήματα...

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/179-ὅπως-ἐν-τῷ-φυσικῷ-κόσμω-ὑφίσταντα/

Ὅπως ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ ὑφίστανται τὰ διάφορα πλανητικὰ συστήματα, τὰ διαμορφωθέντα ἐκ τῆς Ἀπείρου συμπαγοῦς Μάζης τῆς καταλαμβανούσης πρὸ τῆς διαμορφώσεως αὐτῶν τὸν Ἄπειρον χῶρον τοῦ Σύμπαντος, οὕτω **καὶ ἐν τῷ Πνευματικῷ Κόσμῳ κυριαρχεῖ ἡ Παντεπόπτης καὶ Διοικοῦσα Πνευματικὴ τοῦ Θεοῦ Δύναμις, ἥτις πανταχοῦ παροῦσα καὶ τὰ πάντα πληροῦσα κατευθύνει τὰς ἐξ Αὐτοῦ ἀπορρευσάσας Πνευματικὰς Δυνάμεις καὶ πάντα τὰ Ὄντα,** διαφωτίζουσα, ποδηγετοῦσα ταῦτα καὶ Ἄρχουσα ἐπὶ πάντων τούτων.

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐννοίᾳ ἀναπαρίσταται **ὡς ἡ ἀρχικὴ καὶ Ἀπόλυτος Μονάς,** ἡ ἐν τῷ Ἀπείρῳ Χώρῳ ὑπάρχουσα καὶ ζῶσα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων καὶ πρὸ τῆς Ἀμόρφου καὶ Ἀδιασκευάστου τοῦ Ἀπείρου Μάζης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔθεσε τὰς Δημιουργικὰς Αὐτοῦ Δυνάμεις καὶ τοὺς Ἀναλλοιώτους καὶ Ἀπαραβάτους Αὐτοῦ Νόμους, ἐκ τῆς κανονικῆς καὶ ἀμεταπτώτου λειτουργίας τῶν ὁποίων διὰ τῆς παρόδου ἀμετρήτων αἰώνων καὶ τῆς ἀμετατρέπτου ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπῆλθε καὶ συνετελέσθη ἡ δημιουργία **τοῦ Φυσικοῦ Βασιλείου τοῦ Σύμπαντος.**

Ὁ Θεός, ὡς Ἀρχικὴ Ἀπόλυτος Πνευματικὴ Μονάς, συνεῖχεν ἐν Ἑαυτῷ ἀπάσας τὰς Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐξ Αὐτοῦ ἐκπορευθεῖσαι ἐπέφερον τὴν διαμορφωθεῖσαν καὶ ἐξακολουθητικῶς ἐξελισσομένην καὶ τελειοποιουμένην σύστασιν τῶν Ἀπείρων Οὐρανίων σωμάτων, ἐν τῷ ἀτελευτήτῳ χώρῳ τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ Θεὸς ὡς Ἄναρχος καὶ Ἀΐδιος Πνευματικὴ δύναμις Ἄρχουσα τῶν πάντων καὶ διὰ τῶν ἐξ Αὐτῆς ἐκπορευθεισῶν δυνάμεων, διήκουσα καὶ ἐποπτεύουσα τὰ πάντα ἐν πᾶσι εἶναι ἡ Κεντρικὴ Ἑστία τοῦ Πνευματικοῦ Ἡλίου, Ὅστις διὰ τῶν Ἀκτίνων Αὐτοῦ περιβάλλει σύμπαντα τὸν Κόσμον καὶ δι' Αὐτῶν διαφωτίζει πᾶσαν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν ζῶσαν, κινουμένην καὶ σκεπτομένην Πνευματικὴν Ὀντότητα.

Ἑκάστη Πνευματικὴ Ὀντότης, πᾶσα ζῶσα ὕπαρξις, **ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ τὴν Πνευματικὴν Ἀκτῖνα τοῦ Θείου Φωτός,** ἡ ὁποία ἀρρήκτως συνδεομένη μετ' Αὐτοῦ, ἀποτελεῖ καὶ ἰδίαν Φωτογενῆ Λυχνίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδυόμενον φῶς, εἶναι ἀνάλογον τῆς ἀνελίξεως καὶ

τελειοποιήσεως αὐτῆς, διὰ μέσου ἀλλεπαλλήλων μετενσαρκώσεων, ὡς καὶ τοῦ ὑφισταμένου δεσμοῦ συνεκτικότητος μὲ τὸ Θεῖον Φῶς, τὸ ὁποῖον τὴν περιβάλλει καὶ τὴν διαφωτίζει.

Αἱ ἀτέλειαι τῆς ψυχῆς ἀποτελοῦν τὸ κύριον ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον καθυστερεῖ τὴν Πνευματικὴν ἀναγωγὴν καὶ τελειοποίησιν τοῦ Ὄντος καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸ νὰ προσδεχθῇ πλήρως τὴν φαεινὴν Ἀκτινοβολίαν τοῦ Θείου Φωτός. Πέριξ τῆς ψυχῆς ταύτης, **σχηματίζεται ἕνα κέλυφος,** τὸ ὁποῖον περισφίγγει περιβάλλον αὐτὴν πανταχόθεν καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὴν νὰ διασπάσῃ τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα συνδέουν αὐτὴν πρὸς τὸ ὑλικὸν περιβάλλον της καὶ δὲν ἀφήνουσιν αὐτὴν ἐλευθέραν ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερον ν' ἀρυσθῇ ἐκ τοῦ Θείου Φωτός, τὸ ὁποῖον ἀδιακόπως τὴν περιβάλλει καὶ τὴν διαφωτίζει, τὴν ἀληθῆ κατεύθυνσιν τοῦ προορισμοῦ της καὶ καταστῇ **τὸ Τέλειον Πνευματικὸν Ὄν,** τὸ ὁποῖον ἀρρήκτως συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ νὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον φῶς, ἐμπερικλεῖον ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ θείου φωτός, τὸ ὁποῖον τὴν διαφωτίζει.

Ἐκ τῆς Ἀνάρχου καὶ Ὑπερτάτης Ἀκενώτου Ἑστίας τοῦ Θείου Φωτός, ἐξεπορεύθη **ὁ Θεῖος Λόγος.** Ὁ Λόγος Οὗτος πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου προϋπάρχων καὶ ἐν τῷ Θεῷ ἐνυπάρχων, ὡς Οὗτος πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἀπετέλει **τὴν Πνευματικὴν Ὑπόστασιν τῆς Θείας Ἀνάρχου Ἀρχῆς, ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν διὰ μόνης τῆς Διανοήσεως Αὐτοῦ** ἅπασαι αἱ ἐν τῇ φύσει ἐνυπάρχουσαι καὶ λειτουργοῦσαι Δυνάμεις.

Ὁ Θεῖος Λόγος εἶναι ἡ Ἀρχικὴ Ἑστία τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός, ἡ ἐν τῷ Θεῷ Ἀϊδίως ἐνυπάρχουσα, οὐδόλως μεταβαλλομένη καὶ ἀλλοιουμένη, οὐδόλως διὰ τῆς Ἀενάου Αὐτῆς ἀκτινοβολίας ἐπὶ Σύμπαντος τοῦ Κόσμου ἐλαττουμένη ἢ αὐξανομένη, ἀλλὰ ἀποτελοῦσα **τὴν Ἀκένωτον Πηγὴν τῆς Θείας Παραγωγῆς καὶ Διαφωτίσεως,** ἐπὶ Σύμπαντος τοῦ Ἀπείρου Κόσμου, ἐξακολουθοῦσα νὰ διαφωτίζῃ τὰ Πνευματικὰ Ὄντα διὰ τοῦ Ἀνεξαντλήτου Αὐτῆς Φωτὸς καὶ νὰ διαθερμαίνῃ τὰς ψυχὰς διὰ τῆς Ἀσβέστου καὶ Θερμογόνου Αὐτῆς Ἀγάπης.

Ἡ Ἑστία αὕτη τοῦ Θείου Φωτὸς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ πάντοτε νὰ ἐξαποστέλλῃ τὰς Ζειδώρους καὶ Ἀειφώτους Ἀκτῖνας Της πρὸς Σύμπαντας τοὺς Κόσμους τοῦ Ἀπείρου, τοὺς κατοικουμένους ὑπὸ Πνευματικῶν Ὄντων καὶ νὰ διαμορφώνῃ καὶ διαπλάσσῃ αὐτὰ ἐπὶ τὸ τελειότερον, μέχρι τῶν Ἀνωτάτων βαθμίδων τῆς Ὀντοτικῆς κλίμακος τῆς συνδεούσης αὐτὰ μὲ τὸ Θεῖον.

Ἡ Θεία ἐκπόρευσις τοῦ Ἀνάρχου Θείου Λόγου ἐπὶ Σύμπαντος τοῦ Ἀπείρου Κόσμου, ἀποτελεῖ τῆν κυρίαν βάσιν, οὐ μόνον τοῦ ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ τεθέντος εἰς πραγματοποίησιν Δημιουργικοῦ Σχεδίου, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Δημιουργίας τοῦ Ἀπείρου Κόσμου, ἀλλὰ καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, οἵτινες θὰ ἐπιφέρωσιν τὴν πανάκειαν τῆς πλήρους αὐτοῦ συμπληρώσεως καὶ τελειώσεως, **ἵνα τὰ πάντα ἐν πᾶσι τελειωθῶσι** καὶ καταστῶσι ἡ πλήρης τοῦ ὑπὸ

δημιουργίαν συμπληρωθέντος κόσμου Τελειότης, ὁπότε πᾶσα πνοὴ τελειωθεῖσα αἰνεῖ καὶ δοξάζει τὸν Ἀπειράγαθον Δημιουργὸν Θεόν.

Εἴπομεν ὅτι ἑκάστη Πνευματικὴ Ὀντότης, συνδέεται μετὰ τοῦ Θεοῦ, διότι ἑκάστη ψυχή ἐμπερικλείει ἐν ἑαυτῇ καὶ μίαν Ἀκτῖνα τοῦ Θείου Φωτός. Ἡ Ἀκτίς αὕτη, ἡ ἐκ τοῦ Θείου Πνεύματος ἐξαποστελλομένη καὶ μετ' αὐτοῦ συνδεομένη, εἶναι **Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεῖος Λόγος, ὁ ἐπὶ γῆς ἐνσαρκωθείς** ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ ἢ ἐν τῷ Πατρί καὶ μόνον ἐνοικῶν καὶ ἐξ Αὐτοῦ καὶ μόνον ἐκπορευόμενος, διαφωτίζει τὰς Πνευματικὰς Ὀντότητας τοῦ Ἀπείρου Κόσμου.

Ὁ ἐνσαρκωθείς Ἰησοῦς ἐν τῇ γῇ καὶ μετὰ τὸν σταυρικὸν Αὐτοῦ θάνατον πρὸς τὸν Πατέρα Αὐτοῦ Θεὸν ἐπιστρέψας καὶ ἀποκατασταθείς, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνοικῇ ἐν Αὐτῷ ὡς Υἱὸς καὶ ὡς κεχωρισμένη Ὀντότης, ἐν τῷ Πατρὶ ζῶν καὶ ὑπ' Αὐτοῦ ἐκπορευόμενος. Ὡς τοιοῦτος δὲ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπον, ὡς κεχωρισμένη Ὀντότης, ἢ ὡς Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεός, ὁ δημιουργήσας τὸν κόσμον καὶ τοῦτον διαμορφώνων καὶ προάγων ἐπὶ τὸ τελειότερον. Ἢ μήπως Οὗτος μετὰ τὴν εἰς Οὐρανοὺς Ἀνάληψιν Αὐτοῦ ἐξακολουθεῖ ἐνσαρκούμενος καὶ εἰς ἄλλους κόσμους, οἵτινες ἔχωσιν ἀνάγκην ὁμοίας πρὸς τὴν ἐν τῇ γῇ ἐνανθρώπισήν Του, διὰ νὰ προαγάγῃ τὸ ἀτελὲς πνευματικὸν ἔργον τῶν Ὄντων τούτων καὶ κηρύξῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὴν Διδασκαλίαν τῆς Ἀγάπης;

Ὁ Θεῖος Λόγος εἶναι ἡ Ἄναρχος Πνευματικὴ Ὀντότης τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐν Αὐτῷ ὑπάρχουσα καὶ ἐνοικοῦσα πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ Ἀπείρου Κόσμου, καὶ οὖσα αὐτὸ τοῦτο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεῖος Λόγος, ὡς Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεός, **διότι εἶναι Αὐτὸς Οὗτος ὁ Θεός,** ἐφώτιζε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διαφωτίζῃ Σύμπαντα τὸν Κόσμον.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἔπαυσεν ἐμπνεόμενος, ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς τελειοποιήσεως αὐτοῦ. Οὕτω διὰ μέσου τῶν αἰώνων, οἱ ἄνθρωποι διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν πνεύματος καὶ τῆς ἀνταυγείας τοῦ Φωτὸς τοῦ ἐν τῷ Θεῷ ἐνοικοῦντος Θείου Λόγου, προσεδέχοντο καὶ ἀναλόγους ἐξ αὐτῆς ἐμπνεύσεις.

Οὐδεμία Θρησκεία πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν σχέσιν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Παντεπόπτου Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἰδέα περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Οὐσίας παρέμενε κεκλεισμένη καὶ ἀπρόσιτος διὰ τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐλάτρευσαν καὶ ἐθεοποίησαν τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ἢ διεμόρφωσαν τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰς ἰδιότητας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Οὕτω τόσον οἱ πανάρχαιοι τῆς γῆς λαοί, εἰς τάς διαφόρους χώρας τοῦ τότε κόσμου, ἐδημιούργησαν, διὰ τῆς πεπλανημένης φαντασίας των, πλείστους ὅσους Θεούς, ὅσον καὶ αὐτοὶ οἱ μονοθεϊσταῖ παρέστησαν Αὐτὸν συμφώνως μὲ τὰς ἀτελείας τοῦ ἀνθρώπου, Θεὸν πλήρη παθῶν καὶ

ἐκδικήσεως, τοσοῦτον μικρόν, ὥστε νὰ ἐπιζητῇ τῆν ἐξόντωσιν ὁλοκλήρων λαῶν, διότι δὲν Τὸν ἐπίστευσαν, ὡς ἀπήτει Οὗτος νὰ Τὸν προσκυνῶσι καὶ νὰ Τὸν λατρεύωσιν καὶ τόσον κακὸν καὶ ἀπάνθρωπον, ὥστε νὰ καταστρέφῃ καὶ ἐξολοθρεύῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἡμάρτησαν ἢ δὲν Τὸν ἐξύμνησαν ἢ Τὸν ἠγνόησαν, ἐνῷ ὤφειλαν νὰ προσφέρωσιν εἰς Αὐτὸν θυσίας καὶ ὁλοκαυτώματα, τῶν ὁποίων ἡ κνίσσα τῶν καιομένων σωμάτων νὰ ἀνέρχεται καὶ εὐχαριστῇ τὴν ἡδυπαθῆ ὄσφρησιν τῆς ἀνθρωπομόρφου Μορφῆς Του.

Ὁ τοιοῦτος ὅμως λατρευόμενος ὑπὸ τῆς νηπιώδους καὶ παιδικῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητος Θεὸς, **ἔδει εἴτε νὰ καταπέσῃ** καὶ καταβαραθρωθῇ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, ἔστω καὶ ἐὰν ἦτο νεφεληγερέτης Ζεύς, εἴτε ἐκ τοῦ Βαβυλωνειακοῦ τείχους νὰ ἐξοβελισθῇ καὶ καταπέσῃ, εἴτε ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν διασωζομένων Αἰγυπτιακῶν πυραμίδων νὰ ταφῇ, ὡς αἱ μούμιαι τοῦ Φαραώ, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ κατερχόμενος νὰ ὑποκατασταθῇ ὑπὸ τὴν Μορφὴν τοῦ Ἐνανθρωπίσαντος Αὐτὸν Ἰησοῦ.

1961